

да са усѣта дѣ сѣмѣ. Не отбирахъ и какво става съ мене. Азъ лѣжѣхъ на постѣлята въ една непозната за мене стая и осѣщахъ голѣма слабостъ. Предъ мене стоѣше Савеличъ съ свѣщъ въ ръка. Нѣкой си полегичка развѣрзваше превѣрзките, съ които бѣха вѣзани гърдите ми и рамото ми. Азъ си припомнихъ двобойтъ и осѣтихъ, че сѣмѣ раненъ. Въ тая минута вратата скръцваха. «Що е? Какъ е?» проговори тихо единъ гласъ, отъ когото азъ затрѣперахъ. — «Се е така, както и по-преди, отговори Савеличъ съ вѣздишка. — Още не са е окопитилъ . . . Преминаха вече цѣли петъ депоноция». Азъ поискахъ да са обжрна, но не можѣхъ. «Дѣ сѣмѣ? Кой е тука?» попитахъ азъ съ усилие. Мария Ивановна са приближи до постѣлята ми и са наведе надъ мене. «Що е? Какъ са осѣщате?» каза тя. — «Хвала богу, отговорихъ азъ съ слабъ гласъ. — Вие ли сте Марийке? Кажете ми . . .» Азъ нѣмахъ вече сила да говоря и мѣлгнахъ. Савеличъ изохка. На лицето му са изобрази голѣма радостъ. «Дойде въ себѣ си! дойде въ себѣ си! повтаряше той. — Хвала ти, владико! Е, господарю Петаръ Андрѣвичъ! Уплаши ти мене! Легко ли е? Петъ депоноция! . . .» Мария Ивановна прекъсна рѣчъта му. «Не говори много съ него, Савеличъ!» каза тя. — Той е още слабъ». Тя излѣзе и притвори полегичка вратата. Мислите ми са волнуваха. И така, азъ бѣхъ въ кѣщата на командантипѣтъ, защото Мария Ивановна влазя при мене. Азъ искахъ да попитамъ Савелича за нѣщо си; но старецѣтъ си поклати главата и запуши ушите си. Азъ затулихъ съ гнѣвъ очите си и скоро заспахъ.

Като са събудихъ, то повикахъ Савелича; но на мѣсто него азъ видѣхъ предъ себѣ си Мария Ивановна. Азъ не мога да израза онова сладко чувство,